Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per OscarF el dl., 24/10/2022 - 00:00

Sv 11,23-12,2
2Te 1,11-2,2
Lc 19,1-10

Un dels somnis més recurrents és enfonsar-se o caure de les altures, sobretot quan vivim moments d'ànsia. Provem de pujar, però és inútil perquè cada vegada llisquem més, sense possibilitat de retornar a la estabilitat.

Som presoners de les nostres pors més profundes, a les que no encertem ni a posar nom. Som esclaus de la obscuritat, com Golum del Senyor dels Anells, de Tolkien, captiu de l'anell màgic de Sauron. És expulsat pels seus veïns i cada vegada viu més sota terra, sense poder suportar la llum del sol. Per Golum, l'anell esdevé el seu tresor i la única raó de la seva vida. Tots experimentem episodis semblants a la nostra vida, on anem a refugiar-nos a Jericó, el poble més enfonsat sota el nivell del mar. A l'Evangeli, és símbol dels abismes on la persona s'ha perdut, el lloc on no es pot de nou ascendir, allà on no hi ha esperança; però justament és on Jesús ens vol rescatar dels nostres inferns personals. Són els espais on ens hem aixoplugat, perquè ens hem sentit exclosos, on hem estat rebutjats, on no ens hem sentit estimats com Golum.

Moltes vegades estem tan desesperats i oprimits que pensem que és difícil sortir d'aquesta situació. El diumenge anterior, l'evangelista Lluc ens sorprèn: fins i tot el publicà pot apartar-se del propi pecat i pot viure reconciliat. Però Zaqueu, el protagonista d'avui, és el cap del publicans, és un pecador públic, experimentant la condició d'impur. És com si el pecat es multipliqués. Hi haurà una possibilitat d'existència també per ell o està irremissiblement perdut? Existeix la esperança?

Si ens sentim molt ofegats, al nostre interior trobem sempre el desig de canviar. Si aquest és autèntic, es transforma en audàcia. Zaqueu decideix sortir del seu isolament encara que no sap com fer-ho. Vol veure a Jesús, però la seva manca de estatura -potser Lluc fa referència també a la seva moral- li impedeix. Però no es rendeix, el seu afany el porta a pujar-se a l'arbre, com un infant.

Zaqueu no volia ser descobert, però la mirada de Jesús l'identifica. En aquell moment, segurament el nostre protagonista esperava una recriminació, una correcció de part de Jesús. Però al seu esguard troba la misericòrdia. De la mateixa forma, quan nosaltres en els moments de crisi pensem en Jesús. La misericòrdia és gratuïta i imprevisible. Jesús vol entrar a casa seva i seure a taula amb ell. Trenca totes les divisions socials, la foscor de Zaqueu i també la nostra, si el deixem entrar a la nostra vida, perquè vol ser llum per a nosaltres. A més, permet que Zaqueu sigui vist, ja no com a publicà, sinó com a persona pels seus veïns.

Només en aquest moment quan Zaqueu torna a veure pot decidir el camí a recórrer. No és obligat. Però l'amor rebut el fa voler imitar al seu mestre. D'aquí la seva generositat del seu compromís de retornar els bens robats: la llei rabínica l'obligava a restituir la meitat, però ell vol restituir quatre vegades més, com té previst la llei romana per al robatori. Zaqueu troba la seva veritable vocació, és l'home del desig realitzat i materialitzat en gestos concrets.

A partir del model de Zaqueu, ens podem preguntar com reaccionem davant les pors o les nostres situacions de dificultat. Ens pot ajudar pensar com Jesús veuria aquesta situació i la nostra vida, com seria la seva mirada. Segurament, la misericòrdia activa el nostre desig, fent-lo més pur i ordenat.

ETIQUETES
POR MISERICÒRDIA ESPERANÇA